

MUNDTLIG BERETNING

v/ Per B. Christensen

**Ordinær generalforsamling
Torsdag den 13. november 2008
Munkebjerg Hotel, Vejle**

BKF's generalforsamling 13. november 2008 på Munkebjerg Hotel

Mundtlig beretning ved formand Per B. Christensen

Indhold:

Fremtidens store fælles mål og mantra: fornyelse _____	1
Ikke god samfundshumor at svigte forældremøder og børneopdragelse _____	2
Tænk hvis alle børn struttede af sundhed og var friske til at lære nyt _____	2
Fremtidens idræts- og foreningsliv - fornyelse ønskes _____	3
Skal vi etablere en ungdomskommission igen? _____	3
Vi skal anbringe det sårbare barn præcis på det rette tidspunkt _____	4
Sæt barnets tarv i centrum - ikke forældrenes _____	5
Integration er lige så meget din og min opgave _____	5
De offentlige ydelser skal fornyes - entusiaster og ildsjæle søges _____	6
Vi må gøre op med vores iver efter at bureaukratisere _____	7
Vi trænger til et frisk pust af den grundtvigianske ånd _____	8
Hvordan måler vi børns trivsel? _____	8
Rank ryggen! _____	9
Flere skal være lærer, socialrådgiver og pædagog _____	10
Sommerskoler for unge, der mangler point _____	10
Integriteten tilbage til institutionerne! _____	11
BKF er et forum for inspiration og et kollegialt netværk _____	12

Fremtidens store fælles mål og mantra: fornyelse

Overskriften på dette års generalforsamling må og skal være "fornyelse." Der er nok at tage fat på. Det gælder indsatsen over for de sårbare børn i folkeskolen, det gælder forældrenes indstilling til folkeskolen og fællesskabet, det gælder vores selvopfattelse i det offentlige, måden, vi uddanner lærere og pædagoger på, vores iver efter at bureaukratisere, ungdomspolitikken, de offentlige ydelser og meget mere. Men der er heldigvis meget at glæde sig over og også mange gode eksempler at tage afsæt i. Lad mig begynde med folkeskolen:

Ikke god samfundshumor at svigte forældremøder og børneopdragelse

Folkeskolen skal have sin kerneydelse i fokus. Her findes den afgørende løftestang, der kan ændre de sårbare grupperes muligheder. Hvis vi skal lykkes med den opgave, skal folkeskolen tydeligere markere over for elever og forældre, hvad den står for.

Folkeskolen skal gøre det tydeligt, hvilke krav den stiller, og hvilke rammer den har for samvær og adfærd. Og så skal den gøre det tydeligt, at det ikke er muligt at få indfriet særlige individuelle ønsker, som ligger uden for disse rammer. Samtidig skal skolen understrege, hvad den giver, nemlig fællesskab og en solid faglig undervisning i bred forstand.

Skolen skal gå nye veje, når det gælder de børn, der ikke får nok ud af folkeskolen. Vi skal lade os inspirere af andre og mere fokuserede måder at arbejde på. Fx TV2's berømte serie om Gauerlund skole. Derfor har BKF også udsendt et debatoplæg om specialundervisningen.

Jeg mener, at skoler og kommuner skal anvende de nuværende bestemmelser om pædagogisk holddannelse noget mere. Der er ikke behov for at løsne reglerne yderligere, som de konservative har foreslået. Adskillige undersøgelser viser, at de svage elever – også blandt de tosprogede – profiterer af at være sammen med stærke. Og at det ikke er et problem for de stærke.

Børn og forældre har krav på en folkeskole med god undervisning og ordentlige faciliteter. Der er behov for at forny nogle skolers fysiske rammer, toiletter og undervisningsmidler.

Men forpligtelsen går også den anden vej. Det nytter ikke, at de højtuddannede sender børnene i privatskole. Det er – med en let omskrivning af Toyota-reklamen – ikke god samfundshumor. Det nytter heller ikke, at forældre bliver væk fra forældremøder og svigter opdragelsen af deres børn. Fællesskab betyder forpligtelser og anstrengelser, men er også en berigelse for alle. Der skal arbejdes med. Nogle kan kun tage små nøk, andre større. Men der skal nøkkes!

Tænk hvis alle børn struttede af sundhed og var friske til at lære nyt

Sunde børn er børn i trivsel og udvikling. Men meget kan påvirke trivslen: Fattigdom (åndelig og materiel), sygdom, overvægt, psykisk ubalance, manglende livslyst, overgreb, usunde familier. Det er vores opgave at håndtere de mange vinkler på børns og unges sundhed.

Forestil jer hvordan børnene - og vi selv - ville have det, hvis vi hver dag løber, cykler, hopper eller danser i mindst en halv time og spiser sunde og appetitvækkende frokost og mellemmåltider. Vi ville strutte af sundhed og glæde og være langt mere friske til at lære nyt!

Sundhedsområdet er komplekst. Det forgrener sig vidt og går på tværs af alle de traditionelle sektoropdelinger. Som børne- og kulturchefer bør vi især sætte fokus på sundhedsfremme og forebyggelse. Også af hensyn til den fremtidige belastning på social- og sundhedssystemet og samfundsøkonomien.

Fremtidens idræts- og foreningsliv - fornyelse ønskes

Breddeidrætsudvalget er på trapperne med en rapport om fremtidens idræts- og foreningsliv. I BKF forventer vi os meget af denne rapport. For der er behov for en fornyelse og revitalisering af vores foreninger og folkeoplysning. Der er behov for:

- en grundlæggende revision af folkeoplysningsloven.
- at foreningerne og folkeoplysningen har en egenverdi.
- at området bliver mere enkelt og ikke så regelstyret.
- at favne den måde, familierne organiserer deres fritid og idræt på i dag.
- faciliteter i byrummet til idræt og fritid.
- en særlig indsats i forhold til dem, der falder fra idrætstilbuddene i 12 års alderen.
- nye idrætsfaciliteter i de store byer, der reelt er underforsynet med tilbud.

Skal vi etablere en ungdomskommission igen?

Vi er ved at have en ny 80-20 procent problematik. 80 procent af de unge tager pænt og ordentligt imod de uddannelses tilbud, vi stiller til rådighed. De anvender kultur- og foreningstilbud. De har gode motions- og kostvaner. Og de får hurtigt fodfæste på arbejdsmarkedet. Men de 20 procent bliver stående på bagperronen. De lykkes ikke med en uddannelse, og vi lykkes ikke med at motivere dem, heller ikke til motion, arbejde eller sund livsstil.

For at få de sidste 20 procent med må vi tænke nyt. Der er brug for en samlet ungdomspolitik med klare mål for, hvad vi tilbyder de unge. Men i øjeblikket er det politiske fokus på de unge forvirrende og flakkende. Derfor ønsker BKF en ny ungdomskommission, som dækker hele ungdomsområdet, inddrager de unge selv og bidrager til det helhedssyn, der mangler i dag.

Kommissionen skal skabe et solidt grundlag for politisk handling. Den skal have fokus på de unge uden uddannelse og de 5 M'er: Mentorer. Mesterlære for flere. Målrettet vejledning. Meget tydelige ledere og lærere. Metodeudvikling og uddannelse på en ny måde.

Samtidig skal kommissionen arbejde med de unges boligforhold, arbejdsmarkedsforhold, med integration, globalisering og de unge som brugere og skabere af kultur. Ungdomskommissionen skal være med til at formulere nye mål for en samlet kommunal indsats for unge og for unges deltagelse og forpligtelse på demokrati og fællesskab.

Vi skal anbringe det sårbare barn præcis på det rette tidspunkt

Også i år har kommunerne fået skæld ud over, at vi anbringer de forkerte, vi anbringer for sent, og vi bruger for få penge på anbringelser. Lad mig slå fast: Vi skal løbende forbedre vores indsats. Vi skal sikre helhed og sammenhæng i de sårbare børns liv. Og vi skal gribe ind lige præcis på det tidspunkt, der er det rette for det enkelte barn.

Men vi kan ikke i samtlige tilfælde forvente, at en tidligere anbringelse løser alle problemer. Mange problemer omkring fx tilpasning opstår først i teenageårene, hvor forældrene (og de unge) giver op. Her er det ikke "børnemishandling", der er hovedproblemet, men snarere forældrenes manglende rammesætning, opdragelse og opmærksomhed.

Antallet af anbringelser stiger i takt med børnenes alder. Vi ser en høj frekvens af henvendelser fra forældre og en stor andel af tilpasningsproblemer. Og det tyder på, at det især er, når børnene bliver unge, nemlig 12-17 år, at familierne har vanskeligheder ved at få familielivet til at fungere. Et problem, vi næppe kan løse gennem tidligere anbringelser.

Jeg vil i øvrigt gerne kvittere for det gode samarbejde, vi har med Velfærdsministeriet om det komplicerede område, anbringelserne er. Det vil jeg gerne anerkende. Måske skulle ministeren og børnepolitikerne på Christiansborg lidt hyppigere anvende den anerkendende form, når de vurderer vores indsats i kommunerne.

Sæt barnets tarv i centrum - ikke forældrenes

Tidligere på året lancerede velfærdsminister Karen Jespersen en reform med titlen "barnets reform", og for tre uger siden blev der indgået en aftale på området. Det er ikke helt tydeligt for BKF, hvad strategien bag reformen er. Men det er bestemt sympatisk med en reform, der har barnet i centrum. Og ikke bureaukrati. Vi bidrager gerne og foreslår, at reformen:

- sætter barnets tarv og rettigheder i centrum – frem for forældrenes.
- viser tillid til de voksne fagprofessionelle, der skal føre reformen ud i praksis.
- sikrer helhed og sammenhæng mellem sektor og ministerområder
- sikrer partnerskab mellem kommuner og stat om, hvordan vi udvikler vores indsats på børne- og familieområdet.
- bidrager med relevant og nyttig dokumentation – og ikke unødvendigt bureaukrati.

Det er vigtigt for os at sende det signal til velfærdsministeren og børnepolitikerne på Christiansborg, at der skal være helhed og sammenhæng i de sårbare børns liv. Anbringelse uden for hjemmet er ikke tryllemidlet, der fuldstændigt "frelser" barnet. De sårbare børn har livsvilkår, vi skal hjælpe dem med at mestre. Livsvilkår, som ikke løses alene ved en anbringelse.

Integration er lige så meget din og min opgave

Vores skoler, klubber og ungdomsskoler har stor betydning for vores demokrati. For det er i høj grad her, børnene og de unge får udviklet en demokratisk dannelse. Det er i skolerne og klubberne, børnene præges med vores livsform, som er baseret på frisind og ytringsfrihed. Vi skal lære børnene og de unge at se deres egen rolle i forhold til fællesskabet.

BKF har for første gang givet høringssvar til en rapport, hvor omdrejningspunktet er indsatsen mod radikaliserings. I efteråret har vi hørt om stadigt tydeligere konfrontationer mellem yderligtgående grupper. Globalisering og individualisering betyder opbrud i den demokratiske deltagelse. En udvikling, som skaber nicher for radikaliserede grupper. Det er bekymrende.

Et aktivt medborgerskab og muligheden for demokratisk deltagelse er afgørende for en fortsat balanceret samfundsudvikling. BKF peger på, at det danske demokrati ikke er en fast og uforanderlig størrelse. Befolkningens demokratiske deltagelse er i opbrud. Både deltagelsen i partier, idrætsliv og foreninger, og brugen af medier og debatformer.

Det kan vi ikke ændre ved at undervise en mindre gruppe nydanskere i demokrati. Vi er nødt til at inddrage, involvere og forpligte **alle** medborgere i udviklingen af vores demokrati.

Der var engang, hvor folkeoplysningen spillede en afgørende rolle for demokratiet. Ikke mindst i tiden efter anden verdenskrig, hvor folkeoplysningen var med til at udvikle det moderne og levende demokrati, som styrkede børns og unges demokratiske holdningsdannelse. BKF foreslår, at vi gentænker folkeoplysningens rolle, så den bliver tidssvarende. Vi bidrager gerne til at skabe et nyt fælles afsæt, en ny fælles forståelse, der hviler på mangfoldighed.

Det vil bidrage til at nuancere billedet, så alle medborgere får en rolle i vores fælles samfund. Ved at skabe en fælles demokratiforståelse dæmper vi op for de tendenser til radikalisering, vi desværre også ser. Vi skal skabe et samfund, hvor unge uanset social og etnisk baggrund oplever, at de kan vokse. Og ikke rammes af uretfærdighed, marginalisering og diskrimination.

Vi har både i vores daglige virke og som medborgere en klar rolle at spille, og det kan vi fx gøre med afsæt i de gode råd fra Foreningen Nydansker:

- Husk at integration går begge veje.
- Vær en aktiv lytter.
- Vis tillid – døm ikke på forhånd.

De offentlige ydelser skal fornyes - entusiaster og ildsjæle søges

Den frivillige sektor har altid været velfærdssamfundets udviklingslaboratorium. De frivillige organisationer har fx bidraget til udviklingen af dagtilbud, specialskoler til handicappede og opholdssteder til udsatte børn og unge.

I det offentlige har vi brug for dynamikken fra andre sektorer. Selvom vi står midt i stram økonomi og mere komplekse opgaver, har vi brug for at blive udfordret, kritiseret og inspireret. De frivillige organisationer og også mere uformelle grupper kan danne partnerskaber, der kan forny de offentlige ydelser. Hvis vi har viljen, åbenheden og modet.

Men det kræver, at vi ser med nye øjne på den måde, vi arbejder sammen på. Lad os fx se på dagtilbudsområdet. De selvejende institutioner har en historisk stor og stolt arv. Det er dog som om, vi alle har glemt det. De har i mange år eksisteret i nogle driftsoverenskomster, som ankrede dem fast i det kommunale system. Vi diskuterer administration og formueforhold med de selvejende. Ikke længere pædagogik. Revisorer og advokater har taget over. Hvor er entusiasterne og ildsjælene? Det kan føre til, at de selvejende ikke bidrager med noget unikt, men

blot er dyrere end kommunernes egne tilbud.

Lad os forny samarbejdet med de frivillige og selvejende. Vi har brug for en fornyelse af indhold og arbejdsformer. Naturligvis skal de økonomiske og administrative betingelser være fair. Men vi vil altså hellere bruge penge på udvikling af pædagogik og indhold end på bogføring.

BKF har i det forløbne år startet dialog med de selvejende dagtilbuds paraplyorganisationer for at fyre op under denne debat. Ikke bare på dagtilbudsområdet, men helt generelt har vi brug for nye samarbejdsformer, som kan give dynamik i vores ydelser. Det kan være netværk og partnerskaber, det kan være en fornyelse af driftsoverenskomsterne.

Vi har brug for åbenhed og kreativitet i udformningen af fremtidens velfærdssamfund. Vi vil i det kommende år fortsætte dialogen med både de frivillige organisationer og de statslige myndigheder for at få sat en fornyelse i gang.

Vi må gøre op med vores iver efter at bureaukratisere

BKF har i det sidste år deltaget i en række udvalg om afbureaukratisering af børneområdet. Vi arbejder her for at sætte barnet i centrum og undgå unødige regler. Men vi frygter, at resultatet ikke står mål med indsatsen. Ikke alle politikere på Christiansborg har viljen til forenkling. BKF vil nu sammen med Danmarks Lærer Forening, Skolelederne og Kommunernes Landsforening sikre, at der bliver fulgt op på vores forslag om afbureaukratisering på skoleområdet.

Vi skal også se på vores egen iver efter bureaukratisering i kommunerne. Lad mig tage et frisk eksempel. Vi har en god og grundig MED-struktur i kommunerne. Nu har KL og KTO besluttet, at der skal nedsættes en række organer **ved siden af** MED-strukturen, som skal fordele disse midler til bl.a. seniorordninger. Det er for meget. Man kunne med fordel have anvendt de vel fungerede organer, vi allerede har. Det kan ikke være rigtigt, at Læsø Kommune skal etablere et nyt organ blot for at fordele de ca. 2000 kr., der er afsat til seniorordninger for AC'ere.

Der skal stilles krav til det offentlige. Solide krav til kvalitet, kreativitet, omkostningsbevidsthed, service og dokumentation. Men enderne skal også kunne nå sammen. Der skal være en sammenhæng mellem forventningerne og de rammer og muligheder, der gives.

Det kommunale selvstyre betyder ikke, at alt inden for lovgivningens rammer skal opfindes og udvikles i hver enkelt kommune. Det er umuligt, uhensigtsmæssigt og spild af ressourcer.

Vi trænger til et frisk pust af den grundtvigianske ånd

Ved skåltaler bryster vi os ofte af, at vi lever i Grundtvigs og Kolds fædreland, hvor der er højt til loftet og plads til det levende ord og dialogen. Jeg synes, der er brug for lidt mere dialog og levende ord i debatten om, hvordan den offentlige sektor skal udvikles. Der er for mange fastlåste fronter og for lidt kreativitet. Der er fastlåst mellem de politiske partier, hvor bedre velfærd for ofte sættes lig med mere velfærd. Der er fastlåst mellem fagprofessionerne, hvor fagligheden bruges som skjold mod andres faglighed frem for vilje til at lade sig inspirere af andres faglighed. Og der er fastlåst mellem regeringen og KL om aftalesystemet.

Jeg foreslår, at vi eksperimenterer mere, og at vi fortsætter de dialogmøder om velfærd, som statsministeren satte i gang i forbindelse med kvalitetsreformen. Vi skal også have en snak om, hvor grænsen for det offentliges rolle går? Kort sagt: Der er behov for mere kreativitet, nytænkning og forsamlingshus, når den offentlige sektor skal udvikles.

Hvordan måler vi børns trivsel?

Ledelse, medarbejdere, institutioner og kommuner skal kunne dokumentere deres resultater. De skal kunne vise effektivitet og et højt serviceniveau. Det sikrer vi ved forskning, viden- deling og ansvarlighed. Her er der brug for udvikling, tillid og samarbejde. Samarbejde på kryds og tværs mellem kommunerne, KL og staten. Om løsninger og kvalitetsudvikling. Vi har brug for et partnerskab mellem stat og kommuner, der kan afløse den nuværende aftalemodel.

Vi kan altså ikke gennemregulere vores samfund via regler eller standarder. Det vil hverken borgere eller medarbejdere finde sig i. For at styrke kreativiteten og nytænkningen skal der sikres plads og frirum til, at medarbejdere og brugere kan udfylde mål og rammer. Der er i realiteten ikke et alternativ til det kommunale selvstyre og den massive decentralisering.

I mange år har vi arbejdet systematisk med at udvikle kvalitet i vores kerneydelser. Vi har beskrevet vores ydelser, sat mål for dem, dokumenteret arbejdet og fulgt op på resultaterne. Kvalitetsreformen giver mulighed for at styrke dette arbejde bl.a. ved hjælp af midler til at udvikle nye dokumentationsformer.

En af de store udfordringer er at afklare, hvordan vi fremover dokumenterer kvaliteten i ker-

neydelserne. Vi er godt i gang med at udvikle forskellige former for intern dokumentation i det pædagogiske og socialfaglige arbejde. Men hvordan udvikler vi en dokumentation, der kan skabe sammenhæng mellem styringsniveauerne? Dokumentation skal fokusere på tre forhold:

1. ressourcer og rammebetingelser. Det kunne være normer for, hvor godt vores tilbud skal være bemandet, og hvor mange kvadratmeter der skal være til rådighed.
2. arbejdsprocesserne – fx hvordan vi udfører det pædagogiske arbejde.
3. og ikke mindst på resultaterne. Altså: hvad får børnene ud af vores arbejde?

Det tredje er klart det mest relevante. Men det er en svær opgave at finde indikatorer på børns udbytte af det pædagogiske arbejde. Hvordan måler vi vores bidrag til, at børn har lært mere, har udviklet sig, trives bedre? Det er svært, men absolut mere væsentligt end at samle procesdokumentation i mapper.

En kvalitetsmodel vil typisk indeholde alle tre elementer: rammer/ressourcer, processer og resultater. KL's arbejde med en KVIK-light model peger da også denne vej, det samme gør folkeskolens kvalitetsrapport. Vi skal selv arbejde med vægtningen i de tre elementer. Jeg vil blot henstille til, at vi ikke taber fokus på det væsentlige: resultaterne og børnene. Vi skal forpligte hinanden på resultater og give frihed til at arbejde på forskellige måder. Og vores bidrag vil fortsat være: Lad os gøre det væsentlige måleligt – ikke det målelige væsentligt.

Rank ryggen!

Offentlige ledere og medarbejdere er i disse år udsat for et voldsomt krydspres fra børn, forældre, politikere og presse. Det fører en gang imellem til, at vi bliver defensive, og at vi får lidt ondt af os selv. Lad os dog arbejde professionelt med kritikken. Lad os sætte en anden dagsorden og i stedet fortælle de gode historier. Fx om hvad vi gør på børne- og kulturområdet. Og om hvor attraktive de offentlige arbejdspladser er, fordi der er sammenhæng mellem arbejdsliv, familieliv og fritidsliv. Lad os anerkende hinandens indsats. Lad os ranke ryggen!

Virkeligheden er, at den offentlige sektor både er en spændende og meningsfuld arbejdsplads. Vores arbejde gør en forskel for rigtig mange mennesker. Vi sikrer børns udvikling og ældres omsorg, og vi løser konflikter mellem borgere. Vi har gode arbejdsforhold og arbejdstider. Vi har lige så gode muligheder for karriereudvikling som den private sektor.

Flere skal være lærer, socialrådgiver og pædagog

Mange unge, ca. 9000 i år, vælger at tage en af grunduddannelserne inden for BKF's område. Det er rigtig, rigtig godt. Men det er ikke nær nok. Hvis vi skal sikre rekrutteringen til den offentlige sektor, skal endnu flere unge vælge vejen som sygeplejerske, lærer eller pædagog.

Professionsskolerne skal styrke kvaliteten af uddannelserne og sætte større fokus på, hvem de optager. Og vi skal i kommunerne sikre gode praktikpladser. Det er afgørende, at flere færdiguddannede unge kommer ud med faglighed og kompetencer, der matcher de forventninger, vi har til fremtidens medarbejdere. Det konkluderer den rapport, der kom fra AKF og Undervisningsministeriet i sidste uge og det er målsætningen for den såkaldte nationale strategi, som KL, Danske Regioner, Professionshøjskolerne og FTF har defineret.

Fremtidens unge vil søge nye udfordringer hele deres arbejdsliv. Det betyder, at nogle lærere efter en periode vil søge andre job. Det skal uddannelsessystemet og kommunerne indstille sig på. Her er den nye arbejdstidsaftale mellem KL og DLF et skridt i den rigtige retning.

Endelig skal vi åbne for, at der i fremtiden vil være flere veje til at blive lærer, socialrådgiver og pædagog. Der er behov for at styrke samarbejdet mellem professionshøjskoler og universiteter om nye uddannelser, meritregler og adgangsveje. Der er ingen lette og entydige løsninger her. Det handler om et langt sejt træk!

Sommerskoler for unge, der mangler point

Vi har skabt et uddannelsessystem med mange barrierer. Det er ofte svært at få merit og bygge ovenpå sine kompetencer, når man går fra en del af systemet til en anden. BKF har tidligere foreslået sommerskoler for offentligt ansatte, der vil bruge en del af sommeren til at få opdateret deres viden med det seneste nye fra forskningsverdenen eller professionshøjskolerne.

Jeg mener, at det på samme måde skal være muligt for en studerende, der fx mangler 10 ECTS-point for at komme videre på anden del af en videregående uddannelse, at få disse point ved at følge en kursusrække i sommerferien.

Det samme bør gælde unge, der søger ind på en videregående uddannelse, men hvis gymnasiefag og valg ikke helt matcher den uddannelse, de vil tage, eller de optagelseskrav, der gælder. Her bør de gymnasiale suppleringskurser være så fleksible, at de unge ved at følge en kursusrække i sommerferien kan veksle et C-niveau i et givet fag til B-niveau.

I relation til indsatsen om "Uddannelse til Alle" skal vi også være bedre til at bygge ovenpå de kompetencer, de unge har – eller ikke har fra folkeskolen. Fx med et læsekursus på den lokale folkeskole sommeren før, de starter på en erhvervsuddannelse. Det danske uddannelsessystem har stærke traditioner, men det er også meget konservativt. Det kan vi godt ændre på.

Integriteten tilbage til institutionerne!

For 20 år siden var der et markant behov for at få sikret forældre og brugere indflydelse i de kommunale institutioner. Der er sket rigtig meget siden da. Institutionslederen som den ubestridte magtfaktor er forsvundet. Der er etableret bestyrelser og brugerorganer på alle områder. Og ikke mindst har de generelle normer i samfundet ændret sig. Brugere skal nok sige til, hvis de synes, at tingene ikke er i orden. Og sådan skal det være!

Vi har ledelsesmæssigt sat fokus på dialog og involvering. Det er afgørende, at vi har respekt for brugerindflydelsen. Men der er behov for, at vi stopper op og reflekterer over sideeffekterne. For nok skal vi være lyttende og demokratiske. Men vi skal også drive institutioner, som tilgodeser det fælles bedste. Vi skal ikke bare imødekomme særkrav fra enkeltbrugere, som mener, at de har ret til at definere værdier og regler for sig selv. Uafhængigt af konsekvenserne for fællesskabet eller personalet. Vi skylder brugere, personalet og samfundet, at institutionerne også signalerer stabilitet og tryghed samt en tagen hånd om **alle** børn/brugere.

Demokrati betyder ikke, at alle skal have en mening om alt og i øvrigt gøre deres egne behov til det allervæsentligste. De fagprofessionelle skal kunne forklare og begrunde deres faglige metoder. Men de faglige metoder skal ikke bringes til forhandling, blot fordi en borger har fundet et interessant argument på nettet. Den demokratiske dialog fordrer, at deltagerne forpligter sig til et helhedssyn. Også når det betyder, at ens egne behov tilsidesættes.

Der er brug for at genskabe institutionernes integritet. Ingen ønsker at vende tilbage til de autoritære institutioner, som kunne afskrække fra spørgsmål og kritik. Vi leder på demokratiske vilkår, og vi driver institutioner i et samfund af myndige medborgere, som har krav på indsigt og medindflydelse. Vi kan kun styrke vores integritet ved at være åbne og ansvarlige.

Vi er optimistiske med hensyn til en genopblussen af medborgerskab og lokaldemokrati. Men det fordrer, at vi er klare i udmeldingen af roller og gensidige forpligtelser.

BKF er et forum for inspiration og et kollegialt netværk

Regionalt har BKF en rolle som formidler af viden på tværs af kommunerne. Vi er et forum for inspiration og udveksling af erfaringer, et kollegialt netværk. Forårets strejke var et godt eksempel på, hvordan vi i foreningen konkret hjalp hinanden med håndtering af strejken, bemanning, kommunikation m.v. Der var livlig korrespondance mellem dagtilbudsscheferne.

BKF kan i forhold til KKR's tiltag på det børnesociale område og inden for specialundervisningen understøtte sparring, input og forpligtende drøftelser af oplæg fra de embedsmandsgrupper, som servicerer KKR. Det kræver, at KL-sekretariaterne og kommunaldirektørerne er indstillet på at involvere og bruge den viden, erfaring og det netværk, BKF allerede har etableret.

Denne brede drøftelse på tværs af kommunerne er forudsætningen for, at det regionale perspektiv får den nødvendige plads i kommunernes hverdag – både administrativt og politisk.

Som børne- og kulturchefer har vi en særlig opgave som formidlere af de nødvendige regionale samarbejder, aftaler og perspektiver. Det stiller krav til **måden**, hvorpå vi arbejder med forsyningsforpligtelsen. Hvis man fx skal godkende et stort regneark med diverse handicap kategorier, er det svært at engagere sig politisk. Vi skal kunne omsætte til mere principielle drøftelser af kriterier for udskillelse, sammenhænge til almenområdet, økonomiske perspektiver m.v.

Der er brug for det gode kollegiale samarbejde som grundlag for, at vi får det nødvendige samarbejde om løsningen af de problemstillinger, der rækker ud over den enkelte kommune. Både kvalitet og samfundsøkonomi lider, hvis vi ikke formår at løfte den opgave.

Kommunerne har nu haft et par år til at vænne sig til at drive de tidligere amtsinstitutioner, til livet med rammeaftaler og til køb og salg af pladser. Vi har som fagdirektører et ansvar for at gøre dette område operationelt for vores politikere og for at sætte nye dagsordener. Det bliver spændende at følge hvilken kommune, der først sætter en ny dagsorden og fx bygger en døgninstitution med salg af pladser til andre kommuner.

Jeg synes, vi har fint fat i den ledelsesmæssige dialog i vores forening. Tak for samarbejdet til jer og til vore samarbejdspartnere. Det er en fornøjelse at være formand for BKF.